

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ...

TOY ALAN LE MAY

ITANE τρεις ναύτες σὲ μιὰ ξερημ καλύβα, κοντὰ στὸ Μαραχάο τῆς Βραζιλιανῆς ἀκτῆς. Τρεῖς ἀνθρώποι χαμένοι μέσ' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, χαμένοι ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια τοῦ κόσμου. Λεγόντουσαν γιὰ εὐκολία «Μπίλ», «Τζίμ» καὶ «Σάμ». Μὰ αὐτὰ εἶταν ὀνόματα ποὺ τὰ εἶχαν βρεῖ μόνοι τους, ποὺ τὰ εἶχαν κατασκευάσει. Ποῖο εἶταν τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῶν δυὸ ἄλλων κανέναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εἶξερε. Δὲν εἶξερε ἀπολύτως τίποτε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο κ' οὔτε καὶ ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθει.

Ἐν' ἀνέλιπτο εὐρημα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τοὺς ἔβγαλε ἡ τύχη μπροστὰ τῆς ἑνα βράει μὲ ρούμι ποὺ τὸ ξέρασε ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά. Πανηγύρισαν τὸ γεγονός ὅπως ἔπρεπε.

Ὁ Μπίλ εἶταν χοντρός μὲ πλατειοὺς ὤμους, μ' ἕνα πρόσωπο γελαστὸ καὶ κτηνώδες συγχρόνως, ποὺ σοῦ θύμιζε τὰ κινεζικὰ εἰδωλα. Ὁ Τζίμ εἶταν ἕνας μεγάλος διάβολος, μὲ μύτη γερακιού, μισὸ πεπρατῆς, μισὸ ἄγριος. Ὁ Σάμ πάλι, μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς, διακρινότανε γιὰ τὸ ἀπίστευτὸ μᾶκρος τῆς μύτης του.

Ἄξαρνα μέσ' ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς καλύβας φάνηκαν πέρα, πολὺ μακριὰ, ἀπάνω στὰ γαλάζια νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ λευκὰ πανιά ἑνὸς πλοίου.

«Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἡ «Μάμπλ Ζόν», εἶπε ὁ Μπίλ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ πλοῖο. Τὶ λές καὶ σὺ, Σάμ;

«Ναὶ καὶ ὄχι, ἀπήντησε ὁ Σάμ ζυγίζοντας τὰ λόγια του.

«Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε αὐτή, εἶπε κ' ὁ Τζίμ, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε. Δὲν ξέρεις κανεὶς.

Ἐπικολούθησε σιωπὴ. Ἦσαν ἔπειτα μιὰ γουλιὰ ρούμι.

«Υπάρχουν πολλὰ μυστήρια στὴ θάλασσα... εἶπε ἔξαφνα ὁ Μπίλ.

«Δὲν εἶμαστε καὶ μεῖς μυστήρια τῆς θαλάσσης; ἀρθωσε ὁ Σάμ.

«Ναί, ξανάπε ὁ Μπίλ μὲ περισσώτερη ἔμφαση» δὲν ἔχω ἀκούσει ὅμως ποτὲ μου τίποτε ποὺ νὰ ζυγῶναι ἔτσι κ' ἀπὸ μακριὰ ἔκεινο ποὺ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ὅταν εἶμουν μὲ τὴ «Μάμπλ Ζόν».

Οἱ δυὸ ἄλλοι ποὺ κοιταζόντουσαν μισόλεισαν τὸ μάτι. «Α! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπίλ, αὐτὸ ποὺ σὰς λέω εἰν' ἀληθινὸ καὶ μὴν κοροιδεύετε.

«Καλὰ, βέβαια, ἔκανε ὁ Τζίμ. Τὸ πιστεύουμε. Πὲς μας τί εἶδες. Καὶ ὁ Μπίλ, ἀφήνοντας νὰ ἐκδηλωθεῖ ἡ εὐχαρίστηση ποὺ τοῦ ἔδινε αὐτὴ ἡ ἐνίσχυση, ἄρχισε :

«Δοικόν, εἶπε, συνέβηκε πρῶτα τοῦτο : δὲν εἶμαστε ἀκόμα τότε κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ Λά Γκάιρα, ὅταν ἀνακαλύφθηκε ὅτι ἔνας ἀπ' τὸ πλήρωμα εἶχε χαθεῖ. Βρέθηκε ἡ πλοῦζα του, ἡ φανέλλα του, τὸ σακκιδιὸ του, μὰ ὁ ναῦτης πουθενά. Καπνός! Πὼς εἶχε χαθεῖ; Μυστήριο. Μοῦ φαίνεται πὼς λεγόταν... ἔξαχσα πὼς λεγόταν.

»Τραβούσαμε γιὰ τὸ Ρίο. Τὴν πρώτη νύχτα καταμεσίς στὸ πέλαγο, γίνηκε ἕνα πράγμα ἀλλόκοτο. Ὁ μάγερως τοῦ πλοίου εἶχε ἕνα γουρουνί. Αὐτὸ τὸ γουρουνί εἶταν δεμένω ἀπὸ τὸ παινὸ του πῶδι σ' ἕνα χαλκὰ τῆς γέφυρας. Μόλις εἶχε σημάει δυόμιση ἢ ὄρα μετὰ τὸ μεσάνυχτα ὅταν ἕνα σὺλλασμα ἀντήχησε. Ἐγώ, μόλις τὸ ἄκουσα, εἶπε :

«Αὐτὸ εἶνε κραυγὴ γουρουνιοῦ.» Καί, στ' ἀλήθεια, ὅταν τὸ πλήρωμα ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα, τὸ γουρουνί εἶχε ἔξαφανιστεῖ. Ἄποδειξε ὅτι εἶχε δίκρη.

»Τὶ εἶχε γίνει; Ἐψάξαν παντοῦ. Ἀπάνω κάτω, στὴν κουζίνα, στὸ ἀμπάρκι.

Ἀναποδογύρισαν ὄλο τὸ φορτίο. Πουθενά τὸ γουρουνί.

«Κάποιος θὰ τὸ ἔφαγε! εἶπε ὁ Σάμ εἰρωνικά.

«Θὰ τὸ ἔφαγε ὂμο; ἀντέτεινε ὁ Μπίλ δυσαρστημένος.

Μέσ' στὸ σκοτάδι δυὸ μάτια πράσινα μὲ κοιτοῦσαν

Ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ Τζίμ ἠθέλε τόσο νὰ γελάσει ὥστε μετὰ βίας ἐπιγύρε τὰ γέλια του. Μόλις μποροῦσε κ' ἀνάπνεε. Ὁ Σάμ κουνούσε τὸ κεφάλι του.

«Τέλος, συνέχισε ὁ Μπίλ, ἠθεε κ' ἡ ἄλλη νύχτα. Δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἀπ' τὸ σκοτάδι τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης του. Εἶμουν στὸ τιμόνι, ὅταν ἔξαφνα συνέβηκε ἕνα πράμα ἀνήκουστο. Ἀναρωτιόμουν μήπως ὄνειρευόμουν. Ἐμεῖνα καρφωμένοι σὰ πῶδια μου, ἀσάλευτος ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ μεῖς εἶχε πιάσει.

«Τὶ εἶδες; ρώτησε ὁ Τζίμ.

«Δυὸ μάτια, εἶπε ὁ Μπίλ. Δυὸ μάτια πράσινα! Μὲ κοιτοῦσαν καρφωμένα ἀπάνω μου μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὸ αἵμα εἶχε παγώσει μὲς στὶς φλέβες μου. Δὲν ἐσάλωνα διόλου. Κ' ἐκεῖνα τὸ ἴδιο, ἔμεναν ἀσάλευτα μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἐμεῖνα ἔτσι ἴσαμε μιάμιση ὥρα. Στὸ τέλος, τὶ ἔκανα; Ἀρπάξα ἕνα παλοῦκι καὶ τὸ πέταξα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶταν τὰ πράσινα μάτια. Μὰ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ σηκώσα τὸ χερὶ τὰ μάτια ἔσβησαν, χάθηκαν μονομιὰς καὶ τὸ παλοῦκι μου πῆγε καὶ βρήκε τὸν πρῶτο πλοίαρχο ποὺ ἔβγαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὴν καμπίνα του.

«Ποῖος τὸ πέταξε αὐτὸ; ρώτησε μόλις μεῖς εἶδε.

»Στὴν ἀρχὴ τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶξερα τίποτε. Μὰ ἔπειτα τοῦ μίλησα γιὰ τὰ δυὸ πράσινα μάτια ποὺ εἶδα μέσα στὸ σκοτάδι. Τότε αὐτὸς ἄρχισε νὰ βλαστημάει, κ' ἔβαλε καὶ μ' ἔδωσαν μὲ τὰ σίδερα, ἀφήνοντάς με μέσῳμ καὶ μὲ νερὸ δυὸ μέρους, μέσασέ μιὰ ἀκάθαρτη καὶ σκοτεινὴ τρύπα κατ' ἀπ' τὴ γέφυρα.

»Τὴ δεύτερη νύχτα ἄκουσα βήματα μέσα στὴ φυλακὴ μου. Κάποιος περπατοῦσε μέσα, ἀδόρυβα, προσπαθώντας ἐπιτήδες νὰ μὴν κάνει κρότος. Μὰ δὲν εἶμουν βέβαιοι, μπορεῖ νὰ γελιόμουν κ' ἔτσι ἀποκοιμήθηκα.

»Ὅταν ἐξύπνησα κἀποιος καθόταν ἀπάνω στὸ στήθος μου...

«Τὶ λέει αὐτός; ρώτησε ὁ Τζίμ, ἐνδιαφερόμενος ἄξαρνα.

«Τὶ λέω; Ἐγώ; Λέω ὅτι κάποιος εἶταν καθισμένος στὸ στήθος μου. Ναί, δὲ γελιόμουν. Σκέφτηκα καὶ εἶπα μέσα μου : Ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου.

»Τ' αὐτιά μου ἀκούνε πολὺ καλά. Δὲν ἄκουγα ἐντούτοις τίποτε, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴ αὐτοῦ ποὺ εἶταν καθισμένος στὸ στήθος μου! Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκα πιά. Ἐπρεπε νὰ μάθω. Μισάνοιξα τὸ μάτι μου καὶ κοίταξα.

»Γύρω μου εἶταν λιὸ σκοτεινὰ ἀπὸ φοῦνο. Δὲν εἶδα παρὰ δυὸ μάτια, τὰ δυὸ πράσινα μάτια ποὺ εἶχα δεῖ στὸ τιμόνι. Ἐλαμπαν μέσ' στὸ σκοτάδι σὰ φανάρια πράσινα καὶ μὲ κοιτοῦσαν ἀπὸ κοντὰ, καταπρόσωπο.

«Κ' ἔπειτα; εἶπε ὁ Τζίμ. Κ' ἔπειτα;

«Κ' ἔπειτα, ἀπάντησε ὁ Μπίλ, μουγκρίζα σὰ βῶδι. Στοιχηματίξω ὅτι τὰ καρῶα πού εἶταν σαράντα μίλλια μακριὰ ἀπὸ μᾶς ἄκουσαν τὸ μουγκρισμά μου.

»Μόλις ἔβγαλα τὴν πρώτη κραυγὴ ἐκείνος ποὺ καθόταν στὸ στήθος μου ἔφυγε: τὰ πράσινα μάτια ἔσβησαν σάν τὴ φωτιά. Σημειώστε τοῦτο ἐδῶ: ἐκεῖνος ποὺ καθόταν στὸ στήθος μου ἔφυγε χωρὶς νὰ σηκωθεῖ, χωρὶς νὰ πηδῆξει, χωρὶς νὰ γλυστρήσει πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα μου. Ἐ ξ α φ α ν ἰ σ τ η κ ε. Κ' ὅλα αὐτὰ, σημειώστε το καλά, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ χαμένου γουρουνιοῦ, τοῦ ἔξαφανισμένου ναυτῆ, τῶν πράσινων ματιῶν τοῦ τιμονιοῦ. Τὰ ξανασκέφτηκα ὅλ' αὐτὰ κ' ἔξακολούθησα νὰ μουγκρίζω ὅσο μποροῦσα πῶς δυνατὰ. Τὸ πλήρωμα δὲν ἄργησε νὰ φτάσει εἰς τὴ φυλακὴ μου. Μὰ, φυσικά, μὲ τὴν πρώτη κραυγὴ μου, εἶχε ἔξαφανιστεῖ ὁ ἄγνωστος. Γι' αὐτὸ δὲν εὔρησαν κανένα. Μὲ πήγαν στὸ πλοίαρχο στὸν ὁποῖο διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ. Μὰ τοὺς ξέρετε αὐτοὺς τοὺς παραβολιχὸδες μὲ τὸ τετράγωνο κεφάλι. Δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς κάνεις νὰ παραδεχτοῦν ἕνα πράγμα... Ὡστόσο διάταξε καὶ μ' ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Μάβγαίνοντας στὸ κατάστρωμα εἶδα τὸ πλήρωμα συγκεντρωμένω καὶ τὸν πλοίαρχο νὰ ρωτᾶει : «Ποῖος τὸ ἔκανε αὐτὸ; Πὲς τε μου ἀμέσως τὴν ἀλήθεια; Τὴν ἀλήθεια!»

Τὸ ποικάμισο τοῦ χαμένου ναυτῆ περπατοῦσε

»Νόμισα πὼς ἠθελε νὰ μάθει ποῖος εἶταν καθισμένος ἀπάνω μου τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμουν, μὰ, δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι ἔπρόκειτο γι' ἄλλο ζήτημα. Ὅλο τὸ πλήρω-

